

Ha már unod

a vámpirokat meg az egyéb misztikus lényeket, a LOL-könyvek sorozatunkban belevaló, hétköznapi csajokról olvashatsz, akiknek az élete tele van vicces, időnként meg persze romantikus pillanatokkal.

A sorozatban megjelent:

Marni Bates

Segítség, YouTube-sztár lettem!

Laura Barnholdt

Titkok és exek éjszakája

Marni Bates

Rocksztárt kaptam karácsonyra

LOL-könyvek sorozat – 304 oldal, fordította: Zalotay Melinda
Móra Könyvkiadó, 2013

HOLLY ELŐRE TUDTA, HOGY NINCS AZ A HATALMAS ÓCEÁNJÁRÓ, AHOL NYUGIBAN ÁTVÉSZELHETI A CSALÁDI KARÁCSONYT. MERT HIÁBA A KÉPESLAPRA KÍVÁNKOZÓ TÁJ, HA OTT VAN KÉT SZÖRNYETEG UNOKATESTVÉRE, AKIK MINDJÁRT ELSŐ ESTE KIUTÁLJÁK A KÖZÖS KABINBÓL. A TENGERIBETEG HOLLY ÍGY KÉNYTELEN BEOSONNI EGY VADIDEGEN FÜRDŐSZOBÁBA, AHONNAN KILÉPVE KÉT DOLOGGAL NÉZ FARKASSZEMET: A VILÁG LEGDÖGÖSEBB PASIJÁVAL ÉS EGY PAPRIKASPRAY-VEL. KÁR, HOGY EZ UTÓBBIT A MAGÁT NICKNEK NEVEZŐ SRÁC NEM FÉL HASZNÁLNI...

AMIKOR KÉSŐBB HOLLY ELHAGYNA A KABINT, LEGNAGYOBB MEGDÖBBENÉSÉRE SIKOLTOZÓ TINICSAJOK ÁLLJÁK ÚTJÁT. MERT NICK VALÓJÁBAN DOMINIC WYATT, AZ ÓRULTEN NÉPSZERŰ READYSET DOBOSA.

AZ INTERNETRE PILLANATOK ALATT FELKERÜLNEK A KETTŐJÜKRŐL KÉSZÜLT BOTRÁNYOS FOTÓK, AMIK VESZÉLYBE SODORJÁK AZ EGYÜTTST. DOMINIC EZÉRT RÁVESZI HOLLYT, HOGY A HAJÓÚT IDEJÉRE JÁTSSZA EL A BARÁTNŐJE SZEREPÉT. A KAMU KAPCSOLATTAL CSAK-CSAK MEGBIRKÓZNAK, NA DE A VALÓDI ÉRZELMEKKEL...

RÉSZLET

Holly

Azt hiszem, kevés lány mondhatja el magáról, hogy karácsony előtt szobafogságra ítélték, amiért egy csapat kisgyerek szeme láttára felpofozta a Mikulást egy bevásárlóközpontban.

Ahogy azt is kevesen mondhatják el magukról, hogy biztonsági őrök hurcolták el az említett bevásárlóközpontból, hogy aztán hetvenöt éves nagypajának kelljen kiváltania az őrizetből.

Annyira szégyelltem magam! Nem is azért, mert lepofoztam a Mikulást, az a perverz miki-muki csak azt kapta, amit megérdemelt... hanem úgy általában az egész céció miatt. Különösen így, hogy két unokatestvérem végig fotózott.

Sajnos a szobafogság (ami teljesen igazságtalan volt, hiszen nem én kezdtem a balhét) azt is jelentette, hogy nem mehetek át Jenhez felfrissíteni a ruhatáramat a hajókázáshoz, úgyhogy borítékolni lehetett, hogy Allison és Claire folyamatosan az "Árvácská"-val fog cikizni, valahányszor hármásban maradunk. Márpedig ez gyakran így lesz, tekintve hogy az egyik kabinban Jessica néni és Matt bácsi alszik, Andrew és Jacob egy másikban, nagypapa egyedül, én pedig a pokolfajzat ikerlányokkal. Úgyhogy bőven lesz alkalmuk megkeseríteni az életemet.

Szuper...

De nem volt mit tenni. Nagypapa születésnap hajókirándulása volt a tét, és igaz, hogy kicsit berágtam rá, amiért nem hallgatta meg az én verziómat a plázában történekről, de számomra ő jelenti a családot.

Így aztán óriási, ostoba vigyorral a képemen várokoltam a vakációjukra izgatottan készülő emberek sorában, hogy végre hajóra szálljunk.

Miközben visszakaptam az útlevelem, megláttam, hogy

Claire is rásandít a fotóra, és csak annyit mond:

– Hú, ez aztán a jó kép!

– Claire! – intette le rögtön az anyja. – Tudod, hogy nem mindenki olyan fotogén, mint te meg a testvéreid.

Na, ilyen a nagynéném. Lehet, hogy jóindulatú, meg minden, de azért a megjegyzéseiből egyértelműen kiderül, hol sajátították el a lányai a sértegetés művészetét.

– De miért kell egy kabinban aludnunk vele? – nyávogott tovább Claire, miközben ide-oda dobálta fakószőke, egyáltalán nem mézszínű tincseit, és a legkevésbé sem törődött azzal, hogy hallótávolságon belül vagyok, mármint közvetlenül mellette. – Miért nem aludhat Árvácska a nagyapja kabinjában?

– Mert a nagyapjának születésnapja van. Megérdemel egy kis pihenést! – fejtegette bölcsen Jessica néni. – Úgyis egész évben együtt kell lenniük.

Ó de kedves! Na ilyenkor szoktam arról álmodozni, hogy milyen lenne, ha élnének a szüleim. Leginkább úgy képzelem, hogy egyszerűen tökéletes édesanyám odamaszírozik a hűgához, és öntelt libának nevezi, aki a világ legellenszenvesebb utódainak adott életet, majd kézen fog és kijelenti: “Ne is törődj velük, Holly, nem érnek annyit!”

Próbálok megfogadni képzeletbeli anyukám tanácsát, de nem könnyű.

Unokatestvérekim a kabinban azonnal a fedélzeti divatnak megfelelően icipici sortba és pántos, szűk topba ritytyentették magukat, többi cuccukat pedig bepakolták a mindhármunknak szánt apró szekrénybe. Amikor szóltam, hogy esetleg nekem is hagyhatnának helyet, megvetően végigmértek, fitymáló tekintetük elidőzött kopott Converse csukámon, farmeremen és kedvenc (szürke színű és ideálisra tágult) ReadySet-pólómon.

Kényelmesen szeretek öltözni. Ez talán bűn?

Igen. Úgy tűnik, Los Angelesben bűn.

– Na figyelj, Árvácska! Elmondom a szabályokat – kezdte Allison, amikor végre nagy nehezen észrevette, hogy ott vagyok. – Nem beszélgetsz velünk. Nem beszélgetsz senkivel, aki velünk van. Nem jössz utánunk. Nem kérdezel hülyeségeket. Illetve... egyáltalán semmit nem kérdezel. Ha békén hagysz minket, akkor talán nem küldjük szét a kurvás krampuszképeidet az összes iskolatársadnak.

Felkaptam a hátizsákomat – amiben benne volt a naplóm, a fényképezőgépem, az iPodom, a vázlattömböm meg a szép színes ceruzáim –, és kimentem a kabinból.

Mire eljött a vacsoraidő, már két rajzot is készítettem a fedélzeten felszolgált isteni gyümölcsoktétről, rengeteget panaszkodtam a naplómnak, az iPodom lemerült, és a gyomrom se jött egészen rendbe. Ennek ellenére sikerült eljutnom a hajó éttermében a 18-as asztalnál ülő, úgynevezett családomhoz. Jen szerint a 18-as szám jó jel, mivel hamarosan ennyi leszek. De azt még ő sem tudná bemagyarázni nekem, hogy nem gáz leülni a hajó legfényesebb vacsoraszasztalához öt perc késéssel, kopott farmerben meg egy rockbandát hirdető pólóban.

Kicsit sem voltam égő a tengernyi elegáns ruha meg szoknya között. Vagy tévednék?

Mégis át kellett volna öltözni. Ennyit azért nem ér meg, hogy a színét se lássam a pokolfajzatoknak.

– Anyám, de jó pasi! – sziszegte a foga között Allison Claire-nek, miközben az esti kúratervnek megfelelően újratöltötte a poharát.

Én is odanéztem, részben, hogy végre eltereljem a figyelmem a külsőmmel kapcsolatos problémákról, részben, hogy megtudjam, vajon egyezik-e az ízlésünk a pasik terén. Hát egyezett.

A srác kócos barna haja megvadította zöld galléros ingének és fekete zakójának könnyed eleganciáját. Lazán végigsétált a termen, kezét fogott egy középkorú pasassal, majd leült az asztalhoz. Nem azzal a csoszogó, mackónadrágos, “tömöm magam popcornnal a karosszékben” lazasággal, hanem az olyanokra jellemző kifinomult eleganciával, akik tudják, hogy nem eshet bántódásuk, ezért felesleges játszaniuk a nagyfiút.

Meg kell hagyni, nagyon izgalmas pasinak tűnt, irigyeltem a magabiztosságát, ahogy kezét fogott azzal a másik fazonnal. Ha én is ilyen könnyedén tudnék bánni az emberekkel, akkor sikerült volna lebeszélnem Jent a krampusztervről még jóval azelőtt, hogy Mikulás úr a mocskos mancsával hozzám érhetett volna.

– Ez az! – sutyorgott tovább Allison. – A flört, amire vágytam. Már épp ideje volt.

Szerencsére senki nem vette észre, ahogy elfintorodtam. Még csak össze sem néztek a sráccal, de Allison már lecsapott rá. Csak mert olyan dögös, ő meg valami szaftos történettel akar majd előállni otthon a barátainak.

Jellemző!

Claire a homlokát ráncolta, mint aki erősen gondolkodik.

– Valahonnan ismerős nekem ez a srác, csak nem tudom, honnan.

– Talán valami parfümreklámból. Biztos az illata is olyan isteni, mint a teste.

– Hát akármit is reklámoz, én veszek belőle kettőt – kuncogott Claire, de csak addig, amíg a pincér arrébb nem lépett, amitől Dögös Pasi teljes asztaltársasága képbe került, és ott bizony egy lányka már szendén felé hajolt.

– Úgy tűnik, van konkurencia – jegyeztem meg.

Allison egy nyilvánvalóan szexisnek szánt mozdulattal hátravetette fekete hajzuhatagát.

– Esélye sincs.

Na, ezt már nem álltam meg vihogás nélkül.

– És ha tényleg belezúg? Akkor mit csinálsz? Parfümöt locsolsz rá?

Claire és Allison úgy néztek rám, mint egy varangyos békára.

– Azzal az idősebb hapsival beszél leginkább... szerintem nincs rámozdulva a csajra. Te tisztára bolond vagy.

Az lehet, hogy bolond vagyok, de nekik meg súlyos tévképzeteik vannak, ha azt hiszik, elég egy pillantás, hogy felszedjék a legdögösebb srácot a hajón. Mire számítanak? Ránéz Allisonra, és a nyakába borul, hogy: “Legyél már a barátnőm!”

Nem túl valószínű.

Jó eséllyel van otthon rendes, komoly barátnője. Vagy éppen barátja... Ki tudja?

Mindig szívesen képzelődtem mások magánéletéről, ha unatkoztam, idegeskedtem, vagy éppen kínosan éreztem magam. Dögös Pasi ebből a szempontból remek alanynak mutatkozott. Nem kétséges, hogy ő volt a legmenőbb srác a gimiben, akinek már elsőben megvolt az összes pomponlány. Laza, magabiztos fellépése arra utalt, hogy még életében nem bizonytalanodott el semmi miatt. Hát nem az én súlycsoportom, az biztos.

Vicces, hogy épp amikor arra gondoltam, az égadta világon semmi közös nincs bennünk (azon túl, hogy most épp egy csónakban evezünk), a srác szép lassan körbenézett a teremben, mint aki a pincért keresi, és a tekintete mintha rajtam állapodott volna meg.

Esküdni mernék, hogy rám vigyorgott, de ahogy bámultam – tudva persze, hogy másfelé kéne nézmem, mert mi-lyen az már, hogy így megbámulok valakit –, a tekintete gyanakvóvá vált.

Miattam? Az kizárt.

Aztán éppoly hirtelen, ahogy rám mosolygott, visszafordult az asztala felé. Attól kezdve csak a hátát láttam, mást semmit.

– Rám mosolygott – hízelgett magának Allison. – Szerintem tetszem neki.

Mondjuk, ennek a megoldásnak több értelme volt, mint annak, amit én összeképezelegtem. A pasik általában Claire-t és Allisont nézik meg. Mit nézik! Nyálcsorgatva bámulják.

És mégis, ez a pillantás most nekem szólt...

Fura.

Dominic

Igen, ez a véccéöblítő hangja, amit hallok, itt, a lakosztályomban.

Pedig ez nem lehet.

Bámultam a csukott fürdőszobaajtóra, kezemben a kávémmal azon aggódtam, hogy elment az eszem. Hallottam már persze olyat, hogy a sztárok becsavarodtak, de nem gondoltam, hogy ez velem is megtörténhet.

És pont így!? De talán ezzel jár, amikor az ember nem bírja már a ránehezedő nyomást. Viszont akkor nagyon szar az időzítés, hiszen éppen vakációzni készülök.

Épp azon gondolkodtam, hogy másnap felhívom Timet, és megkérem, segítsen egy kicsit a szövegírásban, amikor meghallottam a szöszmötölést a fürdőszobában, majd a véccéöblítő zubogását.

Nem vagyok paranoiás. Legalábbis sose gondoltam, hogy az lennék.

Az nem paranoia, ha észrevesszük, hogy épp el akarnak kapni.

Szóval elővettem a Timtől kapott paprikaspray-t, és csendesen a fürdőszobához lopóztam. Elég idiotán éreztem magam, de határozottan hallottam, hogy odabent valaki megnyitja a csapot.

Próbáltam megőrizni a hidegvérem. Még az is lehet, hogy a szobapincér. Mondjuk, nagyon kellett véccére men-
nie, és most az egyszer megszegte a szabályzatot.

Hát ilyesmi járt a fejemben, miközben felfegyverkezve álltam a fürdőszobaajtóban. Amikor kinyílt, egy elég félelmetes figura próbált kisomfordálni rajta.

A neme meghatározhatatlan volt, mert vastag takaróba burkolózott. Nem tűnt túl nagynak, és annyi látszott belőle, hogy hosszú, csapzott haj lóg egy szinte embertelenül sápadt, hamuszürke arcba. Üveges tekintettel és leesett állal bámult rám, mint valami zombi, aki mindjárt engem is megfertőz.

Na erre már tényleg bepánikoltam.

– Zombi! – üvöltöttem, majd hátraugrottam, és csutkáig

nyomtam a paprikaspray-t.

Hát nem vagyok túl büszke magamra. Zombi, nem zombi, durván elbántam vele. De végtére is nem én voltam az a dilinyós, aki a világ leghalászápadtabb ábrázatával be-
ólálkodott másvalaki fürdőszobájába. Hogyne lettem volna kicsit ideges?

Ennek ellenére némi büntudat fogott el, hogy esetleg túlreagáltam a helyzetet, amikor egy töredék másodperccel később a zombim a padlóra rogyott, és mint a fába szorult féreg, agonizálni kezdett. Ráadásul olyan ékesen káromkodott, amilyenre egy igazi zombi, amennyire tudom, soha nem lenne képes.

A magára csavart pokróc lecsúszott a válláról, és megpillantottam a nagyon is ismerős pólót a nagyon is ismerős felirattal.

Hát úgy tűnik, a leglelkesebb rajongóm képébe küldtem a paprikaspray-t.

De persze megérdemelte, ha a fürdőszobámban ólálko-
dik. Ez már messze túlmegy az elfogadható rajongói visel-
kedés határain, és átlép a zaklatás kategóriába. Talán a bokszeralsóimra vadászott, hogy az eBayen kiárusítsa őket.

Annyira jellemző, hogy az első rajongó, aki felismer a hajón, gyakorló elmebeteg.

Ha nem merülhettek volna fel kínos kérdések a paprika-
spray birtoklásával és használatával kapcsolatban, azon
nyomban hívom a hajó személyzetét, hogy bejelentsem a
behatolást, amíg a zombi még a földön fetreng. Nem volt
kétséges számomra, hogy ez a kis lüke az ő problémájuk
kéne hogy legyen, nem az enyém. De ha most elkezdek
pattogni, akkor hogy őrizzem meg az inkognitóm? Nem az
lesz a következménye, hogy majd itt sikítoznak a rajongók,
és mindennek lőttek, amit elterveztem?

Még mindig elég kevés együttérzést fedeztem fel ma-
gamban mentálisan zavartnak tűnő rajongóm iránt, de ab-
ban biztos voltam, hogy sokkal megnyugtatóbb lenne, ha
saját lábán távozna, mint ha nekem kell elvitetnem. Ha ne
adj' isten, kitudódik, a média előtt is jobban venné ki magát.
Hát megpróbáltam ennek megfelelően laza rocksztárként vi-
selkedni.

Odahajoltam a csajhoz.

– Jól vagy?

– Komolyan kérded, hülyegyerek?!

Na, akkor nem lesz velem könnyű dolgom, kösszép!

A Kis Kócos. Eddig se volt csúcsformában, de a papri-
kaspray után a pocsekabbnál is pocsekabbul nézett ki. A
pár pillanattal ezelőtt még csak üveges tekintetű szemét
most vörös folt keretezte, és csurgott belőle a könny. Olyan
szánalmasan festett, hogy szinte megsajnáltam. De hát
nem az én hibám volt, pontosabban nem egészen az én hi-
bám.

– Tudod, nem illik beosonni mások lakosztályába.

– Kösszép, hogy mondod, Naná kapitány! De azt nem
tudtam, hogy paprikaspray a büntetési tétel. Vagy az csak a
zombiknak jár?

Mostanra az arca is kivörösödött a méregtől, de nem tet-
tem szóvá. Inkább itt dühöngje ki magát, mielőtt kiteszem a
kis pszichopatát az ajtón.

– Zombi! – folytatta az őrjöngést. – Hé, uram, eljött az
apokalipszis! Már lángol a világ... Ja nem, csak ég a sze-
mem!

– Jó, oké, a lefújásért bocsánatot kérek.

– Azért kérsz bocsánatot? Nem azért, mert zombinak néztél? Nem azért, amiért helyből letámadtál? Ó, nem, csak az izgat, hogy lefújtal... Mi a bánat volt az? Paprikaspray?

– Ja.

– Lefújni egy lányt paprikaspray-vel! Ki csinál ilyet, bakker?

Nyilvánvaló volt, hogy költői a kérdés, a kiscsaj még csak nem is sejtette, kinek a fürdőszobájában agonizál. Ha tudja, már említette volna. Ettől némileg megkönnyebbültem. Ezek szerint nem egy fanatikus ReadySet-rajongó pécezett ki magának, ami azt jelenti, hogy könnyebb lesz rendezni volt már távozásra bírni. – De tudod, van némi kockázata annak, ha idegenekhez surransz be. Megmagyarázod, miért tetted?

Fejét a takarójába fúrta, és onnan szipogta:

– Inkább nem.

– Nagy kár. – Leecsusszantam a fal tövébe, míg végül mellette kuporogtam a kövön. – Szerintem annyit megérmelnék, hogy megtudjam, miért törtél be a hálómba.

– A fürdődbe – pontosított. – A hálódnak a közelébe se mentem. Az elég beteg dolog volna.

– Úgy érted, a hálószobámba betörni beteg dolog, a fürdőszobámban ólálkodni viszont teljesen természetes? – Kezdtém elveszíteni a türelmemet. – Egyáltalán hogy találd meg a szobámat? Követtél vacsora után?

Zavartan bámult rám.

– Micsoda? Miért tettem volna?

– Nem tudom, de már ott is nagyon bámultál.

Na erre nem tudott se köpni, se nyelni. Csak pillogott a padlón heverő béna ruhámra, onnan meg a mellkasomra. Ekkor esett le, hogy még mindig bokszemben vagyok. Ami teljesen természetes, ha egyedül üldögélek a lakosztályomban és dalszöveget írok, viszont elég necces, ha egy kis hisztérika, akit épp az imént fújtam le paprikaspray-vel, mellettem kuporog a fürdőszoba kövén.

– Ha már így beköltöztél a fürdőszobámba, hozd rendbe magad egy kicsit. Mindjárt jövök.

A választ meg sem várva gyorsan távoztam, hogy magamra kapjak valamit, és vegyek egy mély levegőt. Abban reménykedtem, hogy amikor visszamegyek, a zombim már nem lesz ilyen áldatlan állapotban.

De hiába. Mire visszamentem, a csaj ugyan felkaparta magát a padlóról, és némi csapvizet lögyöbölt az arcára – nyilván azért, hogy a paprikaspray maradványait eltüntesse –, de nem sokat változott. Ilyen lehet valaki, akin a pokol összes kutyája rágózott, amíg meg nem unta. De gondoltam, ezt azért nem közlöm vele. Anyám arra tanított, hogy vannak dolgok, amiket nem szabad mondani egy lánynak. Például azt, hogy nagyon szarul néz ki, még akkor sem, ha tényleg.

Ez a lány ráadásul, abból következtetve, ahogy a mosdókagylóba kapaszkodott – mint aki nem bízik saját remegő lábában –, még annál is rosszabbul érezte magát, ahogy kinézett. Kinyitottam neki egyet a mosdó mellett sorakozó vízszüvegek közül.

– Tessék, ezt idd meg! A folyadék jót tesz.

A Kis Kócos csak bólintott, és ivott. Egy pillanatig arra gondoltam, szó nélkül megvárom, amíg kiissza az üveget, de nagyon szerettem volna, ha válaszol a kérdéseimre.

– Figyelj, kezdjük az elejéről! Miért bámultál meg úgy az étteremben?

A csaj száját összeszorítva kihúzta magát.

– Nem bámultalak! Az egyik unokatesóm kiszúrt magának, és csak ezért néztem oda.

Na, erre nem számítottam.

– Aha – nyögtem ki.

– De ne félj, nem mesélem el neki, hogy a paprikaspray-re vagy rákattanva.

Még így holtápadtan is volt valami spiritusz a csajban, amit akár még értékeltem is volna, ha épp nem nehezíti meg a dolgomat.

– És akkor a következő lépés mi volt? Ki kellett derítened neki, hogy bokszerszót viselek, vagy sima alsógatyát?

– Naná hogy bokszert – vágta rá. – Ráadásul skót kockásat. De ennek nem sok köze van ahhoz, hogy itt vagyok. – A hasára szorította a kezét, és még jobban remegett, aztán mély lélegzetet vett, és mikor lenyugodott, folytatta: – Ha hiszed, ha nem, ez az egész nem rólad szól. Cseppet sem. Csak használnom kellett a... mondjuk úgy, a fürdőszobádat.

Hogy nem jöttem eddig rá? A csaj egyfolytában a hasát fogja, fájdalmai vannak, semmi élet az arcában, és reszket, mint a nyárfalevél. Ha ehhez még a vécióblítést is hozzáveszem, magától adódik a magyarázat. Ez a csaj terhes. Szentséges úristen! Árt a magzatnak a paprikaspray? Használni biztos nem használ. Rohadtul nem szeretném, ha én lennék az oka, hogy összenőtt lábujjakkal vagy agykárosultan születik a baba. Lehet, hogy a hajóorvoshoz kéne vinnem, hogy nézze meg ultrahanggal, minden rendben-e odabent? Vagy majd csak otthonról küldjek neki egy ReadySet-feliratú rugdalózót? Szép ajándék lenne... "Bocs, hogy paprikaspray-vel támadtam a magzatodra!"

– És mióta...? – kérdeztem bénán, és próbáltam leplezni, mennyire megijedtem.

– Mi tudom én? Most hánytam először – sóhajtott fel. – Nem olyan nagy ügy.

Akkor talán még a legelején tart, és a paprikaspray nem ártott a gyerekeknek. Nem mintha úgy gondoltam volna, hogy ez ilyen egyszerűen működik... de még csak az kéne, hogy ő is bepánikoljon. A stressz se tesz jót a babának.

– A reggeli rosszulétek ellen nem tudnak adni valamit?

– Mi van? Mi köze ennek a reggelhez? – A hangja vésszesen elhalkult. – Te azt hiszed, terhes vagyok?

– Ööö... – Hát ez gáz.

– Jó ég, csak nem attól féltél, hogy ide, a fürdőszobádba szülsz neked egy zombiivadékot?

A csaj szemében veszedelmes fények gyúltak, mint aki le akarja tépni a bőrt a képemről.

– Nem, csak szóval... nem nézel ki túl jól. – Szinte éreztem a tarkómon anyám tockosát... Ezt se kellett volna mondanom.

– Csak hogy tudd... – kezdte, és megpróbált kiegyenesedni, az ujjpercei egészen elfehéredtek, ahogy a mosdókagylóba kapaszkodott – irtózatos tengeribeteg vagyok.

Ami elég ciki, tekintve hogy egy hajón dekkolok, az óceán közepén, ráadásul egy idióta fürdőszobájában, aki állapotos zombinak néz.

Az utolsó szavaknál elcsuklott a hangja, és visszarogyott a köre.

A krokodilkönnyei miatt volt, hogy nagyvonalúan olyan ajánlatot tettem a Kis (nem terhes) Kócosnak, amit igazán illett volna visszautasítania.